

Arrest

nr. 339 367 van 13 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 augustus 2025.

Gelet op de beschikking van 17 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en internationale bescherming in Bulgarije geniet, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 6 maart 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Verzoeker verkreeg op 28 februari 2023 een beschermingsstatus (AD

CGVS, blauwe map met Eurodac Marked Record van 28 december 2023 en Eurodac Search Result van 27 december 2023; NPO, p.5). Verzoeker verklaart dat hij een verblijfsvergunning en een paspoort ontving, met een geldigheid van drie jaar (NPO, p.5 en 8), wat in overeenstemming is met de objectieve landeninformatie wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus (Country Report: "Bulgaria. Update 2024, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114). Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker over een verblijfsvergunning en een reisdocument beschikt met een geldigheidsdatum tot februari 2026.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Bij beschikking op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet verzocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide partijen actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije. De verwerende partij heeft naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Bulgarije neergelegd.

Uit deze informatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, zijn reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de verwerende partij, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker verwijst naar zijn huidziekte, waarvoor hij in het verleden reeds verschillende soorten zalven gebruikt heeft (NPO, p.4). In voorliggend verzoekschrift verwijst verzoeker naar een aanval aan zijn nierstenen en zijn wervelproblematiek, alsook psychologische problemen. Evenwel blijkt dit geenszins uit de lezing van notities van het persoonlijk onderhoud, waar hij enkel melding maakt van een huidziekte (zie supra), noch uit het administratief dossier. Verzoeker lijkt te citeren uit de verkeerde notities van een persoonlijk onderhoud.

In de mate dat medische opvolging of behandeling noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Personen die internationale bescherming genieten, hebben recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Bulgaarse burgers stelt. Bovendien werd in de bestreden beslissing reeds terdege het volgende opgemerkt: "Wat betreft de medische zorg in Bulgarije en uw opmerking dat u een huidziekte opliep in uw opvangcentrum, kan opgemerkt worden dat u hiervoor de nodige medische hulp kreeg in het opvangcentrum (zie CGVS, p. 6). U stelt dat u zelf de medicijnen moest gaan halen in de apotheek (ibid.) en dat u zelf de kosten moest betalen omdat uw ziekenfonds niet in orde was (zie CGVS, p.9). Dat u moest betalen voor uw medicijnen of voor het in orde brengen van uw ziekteverzekering is echter niet zo vreemd, daar ook Bulgaarse burgers hiervoor zelf verantwoordelijk zijn. U toont dan ook niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden.". Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Hij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Bulgarije, dit mogelijks met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat hij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor hij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije.

Eens vaststaat dat een verzoeker om internationale bescherming reeds een beschermingsstatus geniet in een ander Europees land, zoals in casu het geval is, is het niet aan de asielinstanties is om te bewijzen dat de verzoeker op heden niet meer over deze bescherming beschikt (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij de verwerende partij maar eens hieraan voldaan is, zoals in casu, komt het aan verzoeker om internationale bescherming die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Aangezien uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Bulgarije en uit de documenten van het administratief dossier niet kan blijken dat zijn subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken of opgeheven en dit tevens niet wordt aangetoond door verzoeker in voorliggend verzoekschrift, kan er vanuit worden gegaan dat hij op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije beschikt.

Voorts moeten begunstigden van internationale bescherming, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats opgeven om geregistreerd te worden in de 'civiele nationale database'. De Raad herinnert eraan dat blijkens zijn verklaringen verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije. Omdat hij reeds zijn verblijfsvergunning heeft verkregen en derhalve reeds geregistreerd staat in de 'civiele nationale database', valt hij niet onder de 'catch 22' zoals uiteengezet in de landeninformatie die in voormelde beschikking werd besproken (Country Report: "Bulgaria. Update 2024, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114).

Verder brengt verzoeker geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Bulgarije heeft verlaten en hij er niet meer woont en er dus geen domicilie heeft, kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in Bulgarije beschikt. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatus omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren.

7. Verzoeker gaat in het verzoekschrift niet in het minst concreet en inhoudelijk in op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld, zoals o.a. het feit dat hij slechts beperkte stappen heeft gezet om zijn rechten in Bulgarije te doen gelden en het feit dat hij een zekere mate van zelfredzaamheid toonde en kan rekenen op een sociaal netwerk en financiële steun. Bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer blijven die vaststellingen onverminderd overeind. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid gemotiveerd wat betreft verzoekers verblijf en ervaringen in Bulgarije als begunstigde van internationale bescherming. Zo oordeelt de verwerende partij het volgende: "U haalt aan dat u dat u moeilijk onderdak vond en dat u moeilijk werk vond omdat u de taal niet sprak (zie CGVS, p.6). Hierbij kan opgemerkt worden dat uw pogingen om werk of een (taal)opleiding te vinden, wel erg summier zijn. U stelt dat u slechts drie keer een job in de bouw kon vinden maar dit werk niet langer dan één dag kon behouden omdat u de taal niet sprak (zie CGVS, p.8). Wanneer u wordt gevraagd of u ooit probeerde om de taal te leren of om opleidingen te zoeken, stelt u dat u zelf nooit hebt gezocht omdat u niet wist of deze bestonden en omdat u het de verantwoordelijkheid van de staat vond om u door te verwijzen naar een school (ibid.). Er kan echter verwacht worden dat u uzelf informeert over opleidingen, of dat u andere manieren zoekt om de taal te leren, als dit de grootste barrière was voor u om werk te kunnen vinden. Ook stelt u dat u afwisselend op straat en bij vrienden verbleef en dat u op een bepaald moment samen met vrienden een huis kon huren maar dat jullie daar na tien dagen buiten werden gezet omdat de eigenaar van dat huis was toegekomen (zie CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dat u verder niet naar huisvesting hebt gezocht (zie CGVS, p.8). Uit deze verklaringen blijkt allerm minst dat u ernstige pogingen ondernam om op zoek te gaan naar werk of een woonst. Dat u bovendien enkel via Syrische contacten probeerde om werk of een woonst te verkrijgen, zonder u te richten tot bijvoorbeeld Bulgaarse organisaties of instellingen (ibid.) is erg bedenkelijk. Gezien u beschikt over Bulgaarse verblijfsdocumenten zou u logischerwijze namelijk ook Bulgaarse organisaties of instanties kunnen contacteren om u te informeren of laten begeleiden. Uit uw verklaringen blijkt niet dat u hier pogingen toe hebt ondernomen (ibid.)." Deze vaststellingen blijven, daar hij op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd door verzoeker die hiertoe in zijn verzoekschrift niet enige, laat staan ernstige poging onderneemt, gehandhaafd. Verzoeker beperkt zich in voorliggend verzoekschrift immers tot het verwijzen naar de reeds afgelegde verklaringen over huisvesting, het verwijzen naar verklaringen van een foutief persoonlijk onderhoud en het benadrukken van de moeilijke levensomstandigheden in Bulgarije, zonder concreet en inhoudelijk in te gaan op de pertinente en terechte vaststellingen in de bestreden beslissing daaromtrent.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Hij toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Bulgarije persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie en verschillende arresten wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

8. Verzoeker maakt, gelet op de gedane vaststellingen, niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Bulgarije in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Bulgarije zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Bulgarije, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten en buiten zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, worden er geen voldoende concrete, individuele elementen voorgelegd die van aard zijn om het vermoeden te weerleggen dat hij zich kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Bulgarije en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

9. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker laat verder na uiteen te zetten op welke wijze hij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

10. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer

ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 17 oktober 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota met stukken neer. Hij licht toe dat hij Syrië, nadat hij er nog twee jaar rechten had gestudeerd, heeft verlaten in 2020. Op 28 februari 2023 werd hij als vluchteling erkend in Bulgarije, wat maakt dat zijn verblijfsvergunning voor dat land nog geldig is tot eind februari 2026, wat vermoedelijk te kort nabij zal zijn om een tijdige verlenging te kunnen verkrijgen in geval van terugkeer. In Sofia heeft verzoeker tijdelijk kunnen verblijven in een gedeelde woonst, maar even goed in een park moeten slapen. Hij heeft er slechts driemaal gedurende een dag kunnen werken en is in december 2023 maar naar België kunnen doorreizen omdat een broer die in Duitsland verblijft hem hierbij financieel heeft geholpen. Verzoeker benadrukt ook dat hij zijn beschermingsverzoek in België heeft ingediend eind december 2023, maar dat verweerder meer dan een jaar heeft gewacht om de bestreden beslissing pas te nemen in maart 2025. Er kan niet worden gesteld dat hij hiervan geen nadeel zou ondervinden, aangezien zijn lange afwezigheid uit Bulgarije, dit door toedoen van verweerder, maakt dat zijn mogelijkheden om er toegang tot hulp te krijgen ernstig zullen zijn beperkt.–Verzoeker heeft ook medische problemen die zijn ontstaan in Bulgarije: hij heeft er schurft gekregen, wat een ernstige indicatie is van de erbarmelijke hygiënische omstandigheden waarin hij er moest overleven. Hiervoor heeft hij een dokter kunnen zien, maar de benodigde medicatie moest hij zelf betalen, wat eveneens een indicatie is dat de Bulgaarse overheden tekortschieten in hun verplichtingen. Besluitend stelt verzoeker dat al deze elementen erop wijzen dat hij zich in geval van terugkeer niet staande zal kunnen houden in Bulgarije, en dit al zeker niet zonder hulp van buitenaf. Daarom vraagt hij de Raad om zijn verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren. Verder bevroegd, stelt verzoeker dat hij nog iets wil vertellen dat hij nog nooit ter sprake heeft gebracht, maar enkel indien hij zeker weet dat de Bulgaarse overheid dit niet zal te weten komen. De voorzitter wijst erop dat er geen publiek of andere verzoekers meer in de zittingzaal aanwezig zijn en dat iedereen die is betrokken bij de behandeling van het beroep is gebonden door haar of zijn beroepsgeheim, waarna verzoeker vrijuit spreekt. Hij licht toe dat hij en andere asielzoekers in Bulgarije constant werden geterroriseerd door de politie, naar aanleiding van de veelvuldige controles. Bepaalde politieagenten spraken Arabisch en dreigden ermee om hen over te dragen aan het regime van Bashar al-Assad. Ze werden lastiggevallen in een park en afgeperst door de politie, waarbij zij geld moesten betalen om niet te worden overgebracht naar een detentiecentrum dat onder Syriërs in Bulgarije bekend stond als ‘Sednaya’, naar de gelijknamige beruchte gevangenis van het voormalige Syrische regime. Verzoeker wijst er ook op dat hij nog steeds last heeft van schurft en hiervoor al twee of drie keer een dokter heeft gezien. Hij heeft deze ziekte opgelopen in Bulgarije en beschikt over foto’s om de situatie waarin hij daar verkeerde aan te tonen. De advocaat die hem bijstaat stelt besluitend nog dat de uiterst voorzichtige manier waarop verzoeker zijn problemen met de Bulgaarse autoriteiten ter sprake heeft gebracht op zich reeds een ernstige indicatie vormt dat zijn vrees voor hen terecht is en men in Bulgarije niet op overheidsbescherming kan rekenen.”

Zoals hierboven blijkt, legt verzoeker ter terechtzitting van 17 oktober 2025 een aanvullende nota neer, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De aanvullende nota omvat landeninformatie omtrent de algemene situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije. Verzoeker citeert hierbij, via consulteerbare weblinks, uit het *“Country Report: Bulgaria. Update 2023”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024 alsook het *“Country Report: Bulgaria. Update 2024”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025. Daarnaast bevat deze aanvullende nota informatie over de situatie in Syrië, verzoekers land van herkomst, en verwijst hij naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland.

5. Verzoeker brengt, met voormeld betoog ter zitting en in voormelde aanvullende nota, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 5 augustus 2025.

5.1. Ter terechtzitting benadrukt verzoeker *“dat hij zijn beschermingsverzoek in België heeft ingediend eind december 2023, maar dat verweerder meer dan een jaar heeft gewacht om de bestreden beslissing pas te nemen in maart 2025. Er kan niet worden gesteld dat hij hiervan geen nadeel zou ondervinden, aangezien zijn lange afwezigheid uit Bulgarije, dit door toedoen van verweerder, maakt dat zijn mogelijkheden om er toegang tot hulp te krijgen ernstig zullen zijn beperkt.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift van 24 maart 2025 geen enkele opmerking heeft gemaakt, en beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten, middelen in het verzoekschrift uit te breiden of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe

middelen of argumenten aan te voeren of middelen van het beroep uit te breiden terwijl hij deze reeds in zijn inleidend verzoekschrift had kunnen opnemen. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

5.2. Voorts benadrukt de Raad dat verzoekers Bulgaarse verblijfsvergunning nog geldig is tot eind februari 2026, zoals verzoeker zelf verklaart. De opmerking van verzoeker ter zitting dat hij niet tijdig zijn verblijfsdocumenten zou kunnen laten verlengen, is een blote bewering die geen steun vindt in de algemene landeninformatie en verzoeker brengt ook geen informatie bij die deze bewering kan onderbouwen. De landeninformatie in het rechtsplegingsdossier maakt geen melding van problemen bij het verlengen of vernieuwen van een Bulgaarse verblijfsvergunning. Verzoeker brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning niet zou kunnen verlengen of vernieuwen. Niets wijst erop dat verzoeker, die reeds is geregistreerd in de 'civiele nationale database' daar hij in het verleden reeds een verblijfsvergunning kon aanvragen, bij een terugkeer naar Bulgarije geen verlenging of vernieuwing zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij verkreeg.

Waar verzoeker in de aanvullende nota de actualiteit van zijn beschermingsstatus in Bulgarije in vraag stelt, brengt hij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die afbreuk kunnen doen aan wat hierover in punt 6 van de beschikking reeds werd gesteld:

"Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije.

Eens vaststaat dat een verzoeker om internationale bescherming reeds een beschermingsstatus geniet in een ander Europees land, zoals in casu het geval is, is het niet aan de asielinstanties is om te bewijzen dat de verzoeker op heden niet meer over deze bescherming beschikt (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° berust bij de verwerende partij maar eens hieraan voldaan is, zoals in casu, komt het aan verzoeker om internationale bescherming die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Aangezien uit de documenten van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt in Bulgarije en uit de documenten van het administratief dossier niet kan blijken dat zijn subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken of opgeheven en dit tevens niet wordt aangetoond door verzoeker in voorliggend verzoekschrift, kan er vanuit worden gegaan dat hij op heden nog steeds over de subsidiaire beschermingsstatus in Bulgarije beschikt.

Voorts moeten begunstigen van internationale bescherming, om hun identiteitsdocumenten te verkrijgen, een woonplaats opgeven om geregistreerd te worden in de 'civiele nationale database'. De Raad herinnert eraan dat blijkens zijn verklaringen verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een verblijfsvergunning in Bulgarije. Omdat hij reeds zijn verblijfsvergunning heeft verkregen en derhalve reeds geregistreerd staat in de 'civiele nationale database', valt hij niet onder de 'catch 22' zoals uiteengezet in de landeninformatie die in voormelde beschikking werd besproken (Country Report: "Bulgaria. Update 2024, AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114).

Verder brengt verzoeker geen concrete of verifieerbare elementen aan die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij Bulgarije heeft verlaten en hij er niet meer woont en er dus geen domicilie heeft, kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over internationale bescherming in Bulgarije beschikt. Indien hij van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn beschermingsstatus omwille van een afwezigheid, of dat hiertoe een procedure is opgestart, komt het verzoeker toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren."

Verzoeker brengt ter terechtzitting noch via zijn aanvullende nota concrete elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. Door louter eerder aangehaalde argumenten te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan hetgeen uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Er zijn heden geen ernstige indicaties dat verzoeker in Bulgarije niet langer een internationale beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat deze beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Hij legt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen voor die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit de

landeninformatie kan niet blijken dat verzoeker zich momenteel bevindt in een situatie waarin een procedure tot beëindiging van zijn beschermingsstatus zou kunnen worden opgestart; er blijkt immers niet dat hij naar zijn land van herkomst is teruggekeerd, dat hij een verblijfsvergunning of staatsburgerschap in een derde land heeft verkregen, dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning voor een periode van meer dan 3 jaar niet heeft verlengd of dat hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning niet tijdig heeft vervangen of vernieuwd/verlengd binnen een periode van 30 dagen (*“Country Report: Bulgaria. Update 2024”*, AIDA/ECRE, 27 maart 2025, p.116-118). Verzoeker beschikt over een Bulgaarse verblijfsvergunning die geldig is tot eind februari 2026 en hij toont niet concreet aan dat hij niet in staat zou zijn om deze tijdig te verlengen binnen een periode van 30 dagen.

In zijn aanvullende nota verwijst verzoeker nog naar het *“Country Report: Bulgaria. Update 2023”* van AIDA/ECRE, gepubliceerd in april 2024, met name naar de rechtspraak van de Nederlandse rechtbank van Den Haag uit 2022 over Bulgaarse wetgeving die het sinds 2020 mogelijk maakt om een procedure te starten om de verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft vernieuwd of niet heeft vervangen als ze verloren is, gestolen of vernietigd werd, binnen een periode van 30 dagen. De Nederlandse rechtbank oordeelde dat het zeer waarschijnlijk zou zijn dat de internationale beschermingsstatus zou worden beëindigd of zou worden ingetrokken wanneer statushouders nieuwe identiteitsdocumenten zouden aanvragen, zonder dat hun huidige behoefte aan bescherming zou worden beoordeeld en dat dit een risico op refoulement met zich meebrengt (p. 113-114). In dit verband herinnert de Raad eraan dat de procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet is bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden of nieuwe middelen te ontwikkelen. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken.

Daarnaast merkt de Raad op dat naar aanleiding van het hoger beroep dat hiertegen werd ingesteld door de Nederlandse overheid, deze uitspraak van de rechtbank van Den Haag werd vernietigd door de Nederlandse Raad van State op 1 november 2023 (202206277/1/V2, onderdeel 4). Op basis van de hem ter beschikking staande bronnen, waaronder het AIDA-rapport, concludeert de Nederlandse Raad van State als volgt over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast: Wanneer een statushouder de geldigheidsduur van zijn verlopen verblijfsdocument niet binnen 30 dagen heeft verlengd of dat document niet tijdig heeft vervangen, leidt dit niet automatisch tot beëindiging of intrekking van de verleende internationale bescherming. Wel kan een procedure worden gestart waarin alle feiten en omstandigheden worden betrokken alvorens een besluit tot beëindiging of intrekking wordt genomen en waarin de statushouder kan worden gehoord. Een statushouder met een verlopen of verloren verblijfsdocument die vertrekt naar Bulgarije, kan de geldigheidsduur van dat document verlengen, tenzij zijn internationale beschermingsstatus al is beëindigd of ingetrokken. Het niet tijdig verlengen kan leiden tot een boete. Het is derhalve niet zo dat de Bulgaarse autoriteiten de aan de vreemdeling verleende internationale beschermingsstatus zullen beëindigen of intrekken, als hij of zij zich na zijn of haar vertrek naar Bulgarije tot de Bulgaarse autoriteiten wendt om de geldigheidsduur van de verblijfsdocumenten te verlengen. De Nederlandse Raad van State stelt voorts vast dat er geen sprake is van een systematische herbeoordeling van verleende statussen; er kan in deze informatie niet worden gelezen dat het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken de SAR (State Agency for Refugees) al na 30 dagen op de hoogte stelt van het feit dat het document niet tijdig is verlengd of vervangen. De SAR start pas een procedure als het Bulgaarse Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gemeld dat een statushouder de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocument drie jaar na het verstrijken daarvan nog steeds niet heeft verlengd. Tussen het verlopen van de geldigheidsduur van een verblijfsdocument en het starten van een procedure tot intrekking of beëindiging zit dus de nodige tijd. Overigens blijken uit het *“Country Report: Bulgaria. Update 2023”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024 (p. 113) alsook het *“Country Report: Bulgaria. Update 2024”* van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025 (p. 118) dat in 2023 en 2024 geen gebruik werd gemaakt van de mogelijkheid om een verleende bescherming te beëindigen of in te trekken wanneer een statushouder zijn verlopen Bulgaarse verblijfskaart niet heeft verlengd of niet heeft vervangen binnen een periode van 30 dagen. Dit bevestigt dat er geen sprake is van een automatische en systematische toepassing van deze intrekking- en beëindigingsgrond.

Ook wordt erop gewezen dat een intrekking of beëindiging van de status van internationale bescherming steeds wordt verwerkt in het Eurodac-systeem. Als uit het Eurodac-systeem niet blijkt dat de status is ingetrokken of beëindigd, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat hij in Bulgarije toch geen internationale bescherming meer heeft.

Gelet op de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, liggen er geen elementen voor die maken dat er anders zou moeten worden geoordeeld over de wijze waarop de Bulgaarse wetgeving wordt toegepast dan wat de Nederlandse Raad van State heeft geconcludeerd.

In casu stelt de Raad vast dat het Eurodac-systeem, dat op 28 december 2023 werd geraadpleegd, aanwijst dat verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet in Bulgarije.

Zoals in voormeld arrest van de Nederlandse Raad van State werd overwogen, is het aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat zijn internationale bescherming inmiddels is beëindigd. Verzoeker brengt in casu echter geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking, opheffing of enige andere beëindiging van de hem verleende internationale beschermingsstatus, noch bevat het

rechtsplegingsdossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat hij niet langer in Bulgarije verblijft, kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet langer over een internationale beschermingsstatus in dat land beschikt.

De Raad herhaalt dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet berust bij het CGVS. Eens hieraan is voldaan, zoals in casu, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker brengt geen dergelijk bewijs bij. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn internationale beschermingsstatus of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen zou hebben gezet om de nodige informatie te verkrijgen. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming geniet in Bulgarije. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden kan worden aangenomen dat zijn internationale beschermingsstatus in Bulgarije nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet naar dat land zou kunnen terugkeren.

In het licht van het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat het hernieuwen en/of verlengen van zijn Bulgaarse verblijfsvergunning, die nog geldig is tot eind februari 2026, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. De landeninformatie in het rechtsplegingsdossier maakt geen melding van problemen bij het verlengen of vernieuwen van een Bulgaarse verblijfsvergunning. Er kan nergens worden gelezen dat statushouders in Bulgarije bij de verlenging van hun Bulgaarse verblijfsvergunning worden geconfronteerd met onredelijke of onmogelijke administratieve vereisten, noch blijkt dat bij de verlenging onredelijk lange wachtermijnen gelden. Verzoeker brengt geen op zijn persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat, mits het vervullen van een aantal formaliteiten, hij zijn Bulgaarse verblijfsvergunning niet zou kunnen verlengen of vernieuwen. Niets wijst erop dat verzoeker, die reeds is geregistreerd in de 'civiele nationale database' daar hij in het verleden reeds een verblijfsvergunning kon aanvragen, bij een terugkeer naar Bulgarije geen verlenging of vernieuwing zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij verkreeg. Waar verzoeker reeds in het bezit werd gesteld van een Bulgaarse verblijfsvergunning, valt hij immers niet onder de zgn. 'catch 22'. Ten slotte stipt de Raad aan dat sinds een wetswijziging van oktober 2024 een registratie van woonplaats of domicilie in de civiele nationale databank niet langer nodig is ("*Country Report: Bulgaria. Update 2024*", AIDA/ECRE van 27 maart 2025, p.114-115).

5.3. In punt 3 van de beschikking erkent de Raad dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in dat land. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeillijk, onder meer omwille van de administratieve of praktische obstakels en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's (gebrek aan ondersteuning bij integratie) waarmee zij worden geconfronteerd, waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen, met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting alsook een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid voor statushouders om zelfs de meest elementaire sociale, arbeids- en gezondheidsrechten te genieten. Er kan echter niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Zoals blijkt uit de beschikking, heeft de Raad zich voor deze analyse gebaseerd op actuele rapporten, met name het "*Country Report: Bulgaria. Update 2023*" van AIDA/ECRE gepubliceerd in april 2024 alsook het "*Country Report: Bulgaria. Update 2024*" van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025. Zoals uit punt 3 van de beschikking blijkt, heeft de Raad op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet beide partijen verzocht actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie statushouders in Bulgarije. Enkel de verwerende partij aan deze vraag gehoor gegeven en voormelde actuele rapporten omtrent de situatie van statushouders in Bulgarije neergelegd.

De informatie die verzoeker heden bijbrengt in zijn aanvullende nota, werd bij het opstellen van de voormelde beschikking aldus reeds in rekening gebracht. Het louter uit deze rapporten te citeren en nogmaals verwijzen naar diezelfde informatie in deze aanvullende nota, laat niet toe anders te oordelen met betrekking tot de situatie van statushouders in Bulgarije dan hetgeen uiteengezet in de beschikking, met name dat er niet kan worden afgeleid dat de situatie van personen die internationale bescherming hebben gekregen in Bulgarije dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij het niet eens is met deze beoordeling, maar hij brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat de inlichtingen waarop voormelde analyse in de beschikking is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of dat hieruit de verkeerde conclusies zouden zijn

getrokken, noch overtuigende argumenten die de gemaakte appreciatie kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

De Raad leest in het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier evenwel geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

In navolging van de Nederlandse Raad van State, oordeelt de Raad, gelet op het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, dat de omstandigheden in Bulgarije niet zo zijn dat statushouders structureel op grote schaal en voor langere periodes het reële risico lopen dat zij daadwerkelijk niet kunnen voorzien in hun basisbehoeften zoals wonen, onderdak en eten en dat zij daarom een reëel risico lopen op een schending van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. De situatie, gekenmerkt door de onzekerheid over een mogelijke catch-22-situatie en de gevolgen van de zgn. *“zero integration policy”*, is onvoldoende om die drempel te halen (Nederlandse Raad van State, 1 november 2023, 202206277/1/V2, onderdeel 6).

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Bulgarije bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoeker dus niet aan dat elke statushouder in Bulgarije zich bevindt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van verzoekers individuele omstandigheden. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). De individuele omstandigheden en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5.4. Ter terechtzitting betoogt verzoeker dat hij in Sofia tijdelijk heeft kunnen verblijven in een gedeelde woonst, maar even goed in een park moest slapen. Hij heeft er slechts driemaal gedurende een dag kunnen werken en is in december 2023 maar naar België kunnen doorreizen omdat een broer die in Duitsland verblijft hem hierbij financieel heeft geholpen. Het gegeven dat verzoeker werd geconfronteerd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting, volstaat evenwel niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Bulgaarse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Bulgarije.

Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Bulgarije een internationale beschermingsstatus verkreeg, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. In punt 7 van de voormelde beschikking wordt met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als statushouder in Bulgarije en worden de individuele elementen die hij heeft aangehaald omstandig besproken. Daarbij wordt omstandig geduid dat verzoeker slechts beperkte stappen heeft gezet om zijn rechten in Bulgarije te doen gelden, dat hij een zekere mate van zelfredzaamheid toonde en kan rekenen op een sociaal netwerk en financiële steun. In de bestreden beslissing werd daarbij terdege geduid dat verzoeker niet op overtuigende wijze aantoonde ernstige pogingen te hebben ondernomen om rechten als statushouder te doen gelden en op zoek te gaan naar werk of een woonst. Bijgevolg kan in verzoekers persoonlijk geval niet kan worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Bulgarije de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer en dat hij derhalve niet aantoonde dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Bulgarije niet meer kan laten gelden en een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt.

Verzoeker gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in punt 7 van de beschikking, met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, concreet met betrekking tot zijn persoonlijke, individuele situatie als

statushouder in Bulgarije wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat hij slechts beperkte stappen heeft gezet om zijn rechten in Bulgarije te doen gelden en voormeld vermoeden aldus niet weerlegt. In de bestreden beslissing wordt terecht besloten dat verzoeker niet op overtuigende wijze aantoonde dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om in Bulgarije zijn rechten als statushouder te doen gelden. Door louter eerder afgelegde verklaringen en zijn wedervaren in Bulgarije wat betreft huisvesting en tewerkstelling te herhalen, gaat hij niet concreet in op de inhoud van de beschikking en formuleert hiertegen geen concrete repliek. Derhalve doet hij hierover thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker betwist verder niet dat hij een zekere mate van zelfredzaamheid toonde en kan rekenen op een sociaal netwerk en financiële steun, zoals in punt 7 van de beschikking, met verwijzing naar de motieven in de bestreden beslissing, wordt vastgesteld.

5.5. Ter terechtzitting verklaart verzoeker nog dat zijn medische problemen in Bulgarije zijn ontstaan, namelijk dat hij er schurft gekregen heeft en dat hij een dokter kon zien maar dat hij zelf de benodigde medicatie diende te betalen, wat eveneens een indicatie is dat de Bulgaarse overheden tekortschieten in hun verplichtingen.

Met zijn herhalend betoog ter terechtzitting brengt verzoeker geen overtuigende elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat hij omwille van zijn gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Bulgarije, dat er een ernstig risico is dat hij bij terugkeer naar dat land zal terecht komen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, zoals reeds werd vastgesteld in punt 5 van de beschikking.

Verder werd in punt 5 van de beschikking ook al het volgende geantwoord wat betreft zijn medische problemen en zijn toegang tot de gezondheidszorg: *“In de mate dat medische opvolging of behandeling noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Bulgarije geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij, om redenen voorzien in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in Bulgarije geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg. Personen die internationale bescherming genieten, hebben recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Bulgaarse burgers stelt. Bovendien werd in de bestreden beslissing reeds terdege het volgende opgemerkt: “Wat betreft de medische zorg in Bulgarije en uw opmerking dat u een huidziekte opliep in uw opvangcentrum, kan opgemerkt worden dat u hiervoor de nodige medische hulp kreeg in het opvangcentrum (zie CGVS, p. 6). U stelt dat u zelf de medicijnen moest gaan halen in de apotheek (ibid.) en dat u zelf de kosten moest betalen omdat uw ziekenfonds niet in orde was (zie CGVS, p.9). Dat u moest betalen voor uw medicijnen of voor het in orde brengen van uw ziekteverzekering is echter niet zo vreemd, daar ook Bulgaarse burgers hiervoor zelf verantwoordelijk zijn. U toont dan ook niet concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden.”. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Bulgarije en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Hij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Bulgarije, dit mogelijks met de hulp van de Bulgaarse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.”*

Door louter eerder afgelegde verklaringen te herhalen, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen dan wat werd uiteengezet in de beschikking en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

5.6. Ter terechtzitting haalt verzoeker voor het eerst aan dat hij en andere asielzoekers in Bulgarije constant werden geterroriseerd door de politie, naar aanleiding van de veelvuldige controles. Hij werd in een park lastiggevallen en afgeperst door de politie, waarbij hij en andere verzoekers geld moesten betalen om niet te worden overgebracht naar een detentiecentrum dat onder Syriërs in Bulgarije bekend stond als ‘Sednaya’, naar de gelijknamige beruchte gevangenis van het voormalige Syrische regime. Hij verklaart verder dat bepaalde politieagenten Arabisch spraken en ermee dreigden om hen over te dragen aan het regime van Bashar al-Assad.

Naast de vaststelling dat dit loutere beweringen zijn die niet worden gestaafd en laattijdig worden voorgelegd, merkt de Raad op dat dergelijke incidenten die verzoeker in Bulgarije zou hebben meegemaakt, niet leiden tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van statushouders niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan statushouders bij dergelijke situaties. Uit niets blijkt bovendien en verzoeker maakt geenszins in concreto

aannemelijk dat hij deze problemen ergens bij een officiële Bulgaarse instantie zou hebben aangekaart en aangeklaagd. Het vermoeden dat verzoekers grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije worden geëerbiedigd, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits verzoeker uiteraard de nodige stappen zet. Verzoeker maakt niet op concrete wijze aannemelijk dat de Bulgaarse autoriteiten hem niet zouden kunnen of willen beschermen tegen dergelijke incidenten.

5.7. De Raad brengt verder nog in herinnering dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten. Schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn 2011/95/EU die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, beletten niet om een beschermingsverzoek op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren (arrest Ibrahim e.a., punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Bulgarije, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Bulgarije zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Bulgaarse onderdanen.

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van statushouders in Bulgarije in beginsel de omstandigheden van de Bulgaarse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op verschillende voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor statushouders binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan statushouders rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Bulgaarse onderdanen moeilijk en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Bulgarije dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermingsstatus en waarvan verzoeker gebruik kan maken. Uit het “*Country Report: Bulgaria. Update 2024*” van AIDA/ECRE gepubliceerd in maart 2025 blijkt dat vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Bulgaarse onderdanen. Personen die de subsidiaire bescherming kregen, zoals verzoeker, hebben dezelfde rechten gekregen als derdelanders met een permanent verblijfsrecht. Zo is toegang tot de arbeidsmarkt automatisch en onvoorwaardelijk. Statushouders hebben recht op toegang tot beroepsopleidingen, toegang tot alle soorten sociale bijstand waarin de wet voorziet onder dezelfde voorwaarden als voor Bulgaarse onderdanen alsook toegang tot en recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen, mits betaling van een maandelijkse ziektekosten-verzekering waarvoor de minimumbijdrage 19,13 euro bedraagt.

De Raad herhaalt dat een algemene verwijzing, zoals in de aanvullende nota waarbij dienaangaande naar verschillende rapporten met algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor statushouders in Bulgarije, niet volstaat om zonder meer aan te tonen dat

verzoeker als statushouder in Bulgarije buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen en de nodige inspanningen heeft gedaan om zijn rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden en aldaar een duurzaam bestaan uit te bouwen. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, wegens de onverschilligheid van de Bulgaarse overheden en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Bulgarije alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

5.8. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Bulgarije die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan hem toegekende bescherming in Bulgarije effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK), waarbij duiding wordt gegeven bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat om, wanneer zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat waarbij de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend, niet dienstig. De verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Syrië, is niet relevant, gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Bulgarije geniet en waarvan hij niet aantoont dat deze niet meer actueel of toereikend is. In casu wordt aldus slechts verzoekers situatie als statushouder in en bij terugkeer naar Bulgarije onderzocht en beoordeeld. Er ligt immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor, zodat er geen verder onderzoek nodig is. De betrokken argumentatie in de ter zitting neergelegde aanvullende nota is aldus niet dienstig.

6. Verzoeker brengt met zijn aanvullende nota en betoog ter terechtzitting bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 5 augustus 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO